

sager, og at der for de enkelte medlemmer ikke etableres et fast samarbejde. Det forudsættes endvidere, at ankecheferne deltager aktivt i sagsbehandlingen, og at sagerne fordeles ligeligt mellem afdelingerne.

For en enkelt gruppe af sagerne kan det være nødvendigt i en overgangsperiode at fravige denne retningslinje og dermed tilsidesætte kommissionens alsidighedsprincip for et specialiseringsprincip. Det drejer sig om de afgørelser, som landsnævnet træffer vedrørende tvungen inddragelse og tilbageholdelse under børne- og ungdomsforsorg, jfr. børne- og ungdomsforsorgslovens §§ 28 og 43, landsnævnets funktioner i forbindelse med sager om anbringelse i privat pleje, jfr. børne- og ungdomsforsorgslovens § 81, samt landsnævnets funktioner efter børne- og ungdomsforsorgslovens § 54.

Indtil der er opnået en tilfredsstillende løsning på disse sagers behandling i tidligere instans i forbindelse med oprettelsen af regionale ankeinstanser (amtsankenævn), hvorved en mere indgående behandling på regionalt plan bliver mulig, kan det være nødvendigt at sikre disse sager en særligt indgående behandling baseret på et omfattende kendskab til specielt disse sager.

I ankestyrelsens forretningsorden påtænkes der derfor optaget bestemmelser, der sikrer, at de ovennævnte sager behandles i én afdeling, således at denne får det fornødne kendskab til disse sager. Dette kendskab tilvejebringes, ved at der til denne afdeling for en periode knyttes faste ankechefer og faste beskikkede medlemmer, ved at de beskikkede medlemmer udpeges af styrelseschefen blandt de af kredsen af beskikkede, der må antages at have de bedste forudsætninger for behandlingen af børne- og ungdomsforsorgssager, og ved en bestemmelse om, at der skal være en sagkyndig i børne- og ungdomspsykiatri eller psykologi som konsulent i børne- og ungdomsforsorgssager, der skal tilkaldes ved afdelingens behandling af ovennævnte sager.

Spørgsmålet om oprettelse af en sådan særlig afdeling har været forhandlet med landsnævnet for børne- og ungdomsforsorg, som har erklæret sig enigt i at søge de særlige problemer løst på den foran skitserede måde. Under hensyn til at det vil kunne være rimeligt til denne afdeling at henhøre andre sager af lignende art, hvilket især vil være aktuelt for sager om tvungen inddragelse og tilbageholdelse under åndssvageforsorg, påtænkes der i forretningsordenen optaget bestemmelser, der giver mulighed for at henlægge sådanne sager til den nævnte afdeling. Om den fornødne konsulentbistand ved behandling af disse sager henvises til bemærkningerne ovenfor, hvorefter der til ankesty-

relsen vil blive knyttet konsulenter på de forskellige fagområder.

Med hensyn til *behandlingen af sagerne* bemærkes, at denne forudsættes at skulle foretages af ankestyrelsens administrative personale, bestående af såvel akademiske som ikke-akademiske medarbejdere. Det forudsættes endvidere, at ankestyrelsen selv varetager *sagernes oplysning*.

Det foreslås, at *ankestyrelsen gøres uafhængig*, således at retssikkerheden tilgodeses i tilstrækkeligt omfang.

Med hensyn til ankestyrelsens faste medlemmers *personlige uafhængighed* bemærkes, at tjenestemandslovens regler herom giver en tilfredsstillende uafhængighed, hvis det sikres, at de pågældende ikke kan forflyttes. Det er derfor i forslaget § 3 fastsat, at styrelseschefens og ankechefernes ansættelsesområde alene er ankestyrelsen.

Den funktionelle uafhængighed sikres ved, at ankestyrelsen i sin virksomhed bliver uafhængig af instruktioner vedrørende den enkelte sags udfald, jfr. forslaget § 1, stk. 3.

Den sociale ankestyrelse bliver efter lovforslaget således ikke en *forvaltningsdomstol*, men er undergivet domstolskontrol og indseende fra folketingets ombudsmand. Desuden er den undergivet socialministerens instruktionsbeføjelser i henseende til øvrige personale, budget og andre administrative forhold.

Den domstolskontrol, der efter de gældende regler findes inden for børne- og ungdomsforsorgen og åndssvageforsorgen, bliver ikke berørt af oprettelsen af ankestyrelsen. Til ankestyrelsens forudsættes henlagt sager vedrørende *enkeltes rettigheder og pligter efter de sociale love, bortset fra klager over institutionsbehandling*. Derimod skal styrelsen ikke udøve en vejledende eller responderende virksomhed, bortset fra offentliggørelse af afgørelser. Den centrale vejledende funktion såvel i enkeltsager som generelt forudsættes udøvet af socialministeriet og de øvrige centrale styrelser. Klager over institutionsbehandling skal fortsat behandles af tilsynsmyndigheden, d.v.s. socialministeren og socialstyrelsen.

Regler om, *hvilke afgørelser, der kan indbringes* for den højeste administrative instans, vil som hidtil findes i den øvrige lovgivning. Dette skyldes, at det er mest praktisk at have anvist ankeadgangen i den lov, som den påankede afgørelse er truffet i medfør af, således at klageren umiddelbart kan konstatere, til hvilken myndighed der kan klages.

Dette indebærer tillige, at ændringer i den sociale lovgivning og i det underliggende ankesystem kan gennemføres mere smidigt. De hidtil gældende regler om, hvilke afgørelser der skal kunne indbringes